

“मीठे बच्चे— यो अनादि खेल बनेको छ, यसमा हरेक पार्टधारीको पार्ट आ-आफ्नो छ, एक्को पार्ट अर्को सँग मिल्दैन, यो पनि प्रकृति हो।

प्रश्नः— भक्तिमार्गमा गंगाजललाई यति मान किन दिन्छन्? भक्तहरूको यति प्रीत गंगाजल सँग किन छ?

उत्तरः— किनकि तिमी बच्चाहरू अहिले ज्ञानजल (अमृत) द्वारा सद्गति पाउँछौ। तिमी प्रीत ज्ञान सँग छ, जसबाट तिमी ज्ञानगंगा बन्छौ। भक्तहरूले फेरि पानीलाई यति मान दिएका हुन्। वैष्णवहरूले सधैं गंगाजल नै काममा ल्याउँछन्। तर पानीबाट कुनै सद्गति हुँदैन। सद्गति त ज्ञानबाट हुन्छ। ज्ञानसागर बाबाले तिमीलाई सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिनुहुन्छ। आत्मालाई पावन बनाउने साधन पानी होइन, यसको लागि त ज्ञान र योगको इन्जेक्शन चाहिन्छ जुन एक बाबाको पासमा मात्र छ।

गीतः— तकदीर जगाकर आई हूँ.....

ओम् शान्ति मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई थाहा छ— यो ज्ञानमार्ग हो जसबाट सद्गति हुन्छ अथवा स्वर्गको राज्य-भाग्य मिल्छ। त्यसैले यसलाई पाठशाला भन अथवा महाविद्यालय भन, विश्वविद्यालय भन कुरा एउटै हो। विश्वविद्यालयमा उच्च स्तरको विद्या र पाठशालामा साधारण स्तरको विद्या मिल्छ। हुन त सबै पाठशालाहरू हुन्, पाठशालामा कमाईको लागि पढ्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हाम्रो यो गुप्त पढाइ हो। बेहदका बाबा आएर आत्माहरूलाई पढाउनुहुन्छ। आत्माहरूले नै पढ्छन्। यदि कृष्ण भगवान् भएको भए तिमी बुद्धियोग उनको चित्रतिर जान्थ्यो, उनीतिर आकर्षित हुन्थ्यो। उनको चित्र विना तिमी रहन सक्दैनथ्यौ। कृष्ण त भगवान् होइनन्। तर उल्टो बुझेकाले मनुष्यहरूलाई कृष्णको नै याद रहन्छ। देहको याद त धेरै सहज छ। रूहानी यादमा मेहनत छ। सोध्छन्— बाबा कसरी याद गरूँ? कसलाई याद गरूँ? कृष्णको चित्र त प्यारो लाग्छ, परमपिता परमात्मा त निराकार हुनुहुन्छ। उहाँ स्वयं भन्नुहुन्छ— म यस वृद्ध शरीरमा बसेर तिमी बच्चाहरूलाई फेरि सहज राजयोग र ज्ञान सिकाउँछु। हुन त धेरै सहज छ, केवल बाबालाई याद गर्नु छ। शिवबाबालाई त याद गर्छन् नि। बनारसमा भन्छन् शिव काशी, फेरि भन्छन् विश्वनाथ गंगा। विश्वनाथले गंगा ल्याए। अब पानीको गंगाको त कुरा होइन। ज्ञानसागरले यो गंगा ल्याउनु भएको छ। त्यसैले ज्ञान गंगाहरूलाई अवश्य ज्ञान दिने ज्ञानसागर बाबाको याद रहनुपर्छ। हे ज्ञान गंगाहरू! यदि तिमीले आफूलाई ज्ञानगंगा सम्झन्छौ भने ज्ञानसागरलाई याद गर। जसले आफूलाई ज्ञानगंगा सम्झन्छौ उनीहरूले ज्ञानसागरलाई याद गर। जसले आफूलाई ज्ञानगंगा सम्झदैन, ऊ अज्ञानी भयो। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामीलाई ज्ञानसागरले सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिनु भएको छ। अब हामीले फेरि सबैलाई गएर ज्ञान अमृत दिनुपर्छ। फेरि कसैले अन्जली लिन्छन्, कसैले लोटा भर्छन्। जो वैष्णव हुन्छन्, उनीहरूको गंगाजल सँग प्रीत हुन्छ। उनीहरूले सधैं गंगाजल काममा ल्याउँछन्। तिमी फेरि यस ज्ञान सँग प्रीत छ किनकि यस ज्ञानबाट तिमीले सद्गति पाउँछौ। शिवबाबाले यो ज्ञान दिनुभएको छ, तिमी आत्माले म बाबालाई याद गर। वर्सालाई पनि तिमीले जानिसकेका छौ। यो कसले सम्झाउँछ? परमपिता परमात्माले। कहिले सपनामा पनि कसैलाई यो ख्याल आउँदैन— परमात्माबाट वर्सा कसरी मिल्छ? परमपिता परमात्मा बाहेक यो बेहदको वर्सा मिल्न सक्दैन। परमपिता अर्थात् सबै मनुष्यका रचयिता। त्यसैले रचनाका पिता हुनुभयो। केवल निराकारलाई नै

परमपिता परम आत्मा भनिन्छ, उहाँलाई यी आँखाले देख्न सकिँदैन। भक्तिमार्गमा दिव्य दृष्टिद्वारा देख्न सकिन्छ। यहाँ पनि तिमीले आत्माको साक्षात्कार गरेका छैनौ, फेरि पनि आफूलाई आत्मा निश्चय गर्दछौ। जान्दछौ आत्मा अविनाशी छ। आत्मा निस्क्यो भने शरीर कुनै कामको रहँदैन। यो त सबैले जान्दछन्—आत्माको एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। तर आत्मा के चीज हो, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। आत्मा बिन्दु समान अति सूक्ष्म भन्दा सूक्ष्म छ, जो भृकुटीको बीचमा निवास गर्छ। आत्मा एकदम सानो छ, त्यसले सबै कुरा गर्छ। आत्मा भएन भने यी कर्मेन्द्रियहरू पनि चलन सक्दैनन्। आत्माको एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ र आफ्नो पार्ट खेल्छ। हरेकको पार्ट आ-आफ्नो छ। एउटा पनि अर्को सँग मिल्दैन। कलाकार कहिल्यै पनि उस्तै हुँदैनन्। यस खेललाई कसैले पनि बुझ्न सक्दैन। हरेक आत्माको आ-आफ्नो पार्ट छ। आत्माहरू सबै एकै रूपका छन्। बाँकी शरीर भिन्न-भिन्न रूपका छन्। यो खेल अनादि बनेको छ। यी कुरालाई विशालबुद्धि भएकाले नै बुझ्न सक्छ। आश्चर्य मान्नुपर्छ— आत्मा बिन्दु समान छ, त्यसमा ८४ जन्मको अविनाशी पार्ट भरिएको छ, जुन कहिल्यै पनि विनाश हुँदैन। यसलाई भनिन्छ लीला। आत्माको स्वयं भन्छ— मैले एक शरीर छोडेर अर्को पार्ट खेल्छु। हामीले साक्षी भएर सारा सृष्टिका पार्टधारीहरूको अभिनय देख्छौं। हामी परमपिता परमात्माबाट आफ्नो २१ जन्मको सुखको वर्सा फेरि लिइरहेका छौं, जसको लागि हामीले २५०० वर्ष (आधाकल्प) भक्ति गरेका छौं। त्यसैले अवश्य भक्तहरूलाई भगवान् मिल्छ। अब तिमीलाई थाहा भएको छ— नम्बरवन भक्त, पुजारी तिमी भयौ। यस ड्रामामा पहिले-पहिले सत्ययुगमा तिमी देवी-देवताको पार्ट खेल्न आउँछौ। यतिबेला तिमी ब्राह्मण वर्णमा छौ। हामी आत्मा ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण धर्मका हौं। अहिले त्यसैले पढ्छौ किनकि ब्राह्मण धर्मबाट परिवर्तन भएर दैवी धर्ममा जानु छ। आत्मालाई ज्ञान मिलेको छ। ज्ञानद्वारा सद्गति हुन्छ। सद्गति सबैलाई मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म नै सर्वको सद्गति दाता हुँ। मनुष्य गुरु कहिल्यै हुँदैन। सदा देही-अभिमानि रहनुपर्छ। मानौं कसैको बच्चा छ, सम्झनुपर्छ यो कर्मको हिसाब-किताबबाट बच्चा बन्यो। मन्यो भने एक शरीर छोड्यो अनि गएर अर्को लियो, हिसाब-किताब यति नै थियो। पूरा गन्यो। यसमा अफसोच गर्ने र रुने कुरा नै छैन। साक्षी भएर खेल हेर्नु पर्छ।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामीले ८४ जन्म लिन्छौं। सत्ययुगमा हामी देवी-देवता थियौ। पहिले तिमीले केही पनि जान्दैनथ्यौ। ब्रह्माले पनि धेरै गुरु बनाएका थिए तर यिनलाई पनि केही थाहा थिएन। सम्झन्थे ८४ लाख जन्म हुन्छन्। अहिले तिमीले त्यसो भन्दैनौ— बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! म नै आएर सबैको सद्गति गर्छु। सबै धर्मका भक्तहरूले भगवान्लाई कुनै न कुनै प्रकारले याद अवश्य गर्छन्। भन्छन्— ओ गड फादर, हे परमपिता परमात्मा... तर परमात्मालाई चिन्दैनन्। केवल यति मात्र सम्झन्छन्— परमपिता परमात्मा परमधाममा रहनुहुन्छ। तर हामी त्यहाँ कसरी जाने, हामी त जान सक्दैनौ। सत्ययुगी देवताहरू पनि जान सक्दैनन्, उनीहरूले ८४ जन्म लिनुपर्छ। वहाँ सुख हुन्छ, वहाँ ख्याल पनि हुँदैन कहाँ जानुपर्छ। बाबालाई पनि याद गर्दैनन्। भन्छन्— दुःखमा स्मरण सबैले गर्छन्.... बाबा सम्झाउनु हुन्छ— मैले तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु। वहाँ तिमी सदा सुखी रहन्छौ। कल्पको अवधि लाखौं वर्ष भनेका छन्, यो हो भूल। भक्तिमा अलमल धेरै छ। द्वार-द्वार धक्का खानु, जप तप तीर्थ आदि गर्नु सबै भक्तिमार्ग हो। आधाकल्प भक्तिमार्ग चल्छ, यो खेल बनेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— सबै बच्चाहरू ड्रामाको वशमा छन्। म पनि हुन त रचयिता, निर्देशक, गर्ने-गराउनेवाला हुँ। तर म पनि ड्रामाको वशमा छु। एक समय, एक शरीर सिवाय अर्को कुनै

शरीरमा आउन सकिदैन। भन्छन् सधैं दादाको तनमा आउनुहुन्छ र यिनलाई नै ब्रह्मा बनाउनुहुन्छ? हो, पहिले-पहिले यिनको जन्म नै लक्ष्मी-नारायणको थियो फेरि यिनलाई नै आदिदेव, आदिदेवी बनाउनुहुन्छ। यस दिलवाला मन्दिरमा शिवको पनि चित्र छ। आदिदेव, आदिदेवी पनि छन्, बच्चाहरू पनि छन्। सबै तपस्यामा बसेका छन्। माथि स्वर्ग पनि छ, पूरा यादगार रहेको छ। तिमीले यहाँ बसेर दैवी वृक्षको स्थापना गरिरहेका छौ। त्यो हो जडचित्र। यहाँ तिमी चैतन्यमा बसेका छौ। तिमीले स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौ, श्रीमत अनुसार। जसले राम्ररी पढ्छन्, पढाउँछन् उनीहरूले उच्च पद पाउँछन्। लक्ष्मी-नारायणले के पुरुषार्थ गरेका थिए। तिमीले पनि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ फेरि देवता बन्नको लागि, त्यसैले अवश्य देवताहरूले अघिल्लो जन्ममा पुरुषार्थ गरेको हुनुपर्छ? मनुष्य मनुष्यलोकमा रहन्छन्, देवताहरू अमरलोकमा रहन्छन्। भारतवर्ष अमरलोक थियो, फेरि मृत्युलोक भएको छ। अहिले हो संगम, यसलाई कुम्भको मेला भनिन्छ। कुम्भको सच्चा-सच्चा मेला यो हो। आत्मा परमात्मा मिल्छन्। कैयौं पटक मिलेका थिए, कैयौं पटक मिल्ने छन्। कसैले त पुरुषार्थ गरेर पूरा वर्सा लिन्छन्। कोही जान्छन्। (पुतलीहरूको उदाहरण) आउन त धेरै आउँछन्। तिमी बच्चाहरूलाई निश्चय छ— यहाँ हाम्रो बापदादा हुनुहुन्छ। हामी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हौं। ब्रह्मा पनि शिवका बच्चा हुन्। हामी धर्मका बच्चाहरू हौं। बाबाका बच्चाहरू त सबै कहलाउँछन्। तर जो हामी बी. के. कहलाउँछौं, हामी शिववंशी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू भयौं। शिवबाबा हुनुहुन्छ दादा उहाँका मुख्य बालक एक छन्, एकबाट फेरि अरू पैदा हुन्छन्।

तिमीलाई थाहा छ— हामी ब्रह्मा मुख वंशावली धेरै छौं। अझै धेरै हुँदै जानेछन्, पढाउनेवाला शिवबाबा हुनुहुन्छ। ब्रह्माको आत्माले पनि मलाई याद गर्छ, तिमीले पनि याद गर्नुपर्छ। सृष्टिचक्रलाई याद गर्नु भन्ने चक्रवर्ती राजा बन्ने छौ। अहिले तिमी स्वदर्शन चक्रधारी बन्छौ। तिमीहरूमा पनि नम्बरवारले यो स्मरण गर्छन्। गायन पनि छ— सिमर-सिमर जीवनमुक्ति पाऊ, वहाँ दुःख हुँदैन। यो त पुरानो दुनियाँ हो। यो शरीर पनि पुरानो जुत्ता हो। घडी-घडी टालो लागि रहन्छ। सर्पको उदाहरण दिन्छन् नि। उसले पुरानो काँचुली छोडेर नयाँ लिन्छ। नयाँ काँचुली चम्किन थाल्छ। त्यस्तै यो तिम्रो ८४ जन्मको पुरानो देह बिलकुल जीर्ण, तमोप्रधान भएको छ। अब तिम्रो आत्मा र शरीर दुवै सतोप्रधान कसरी बन्छ, यो बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ। प्यारा बच्चाहरू! म एकलाई याद गर। यस यादरूपी अग्निबाट जो तिमीमा मैला परेको छ, त्यो जलेर भस्म हुन्छ। तिम्रो आत्मा सतोप्रधान बन्छ। फेरि यो पुरानो शरीर छोडेर आत्माले गएर अर्को शरीर लिन्छ। बाबाको यादबाट नै विकर्म विनाश हुन्छ। भक्तिमार्गमा पनि स्मरण गर्छन् नि। नाम जप्छन्। पूजा गर्छन्, उनलाई स्नान आदि गराउँछन्। यहाँ त शिवबाबालाई स्नान आदि गराउनु पर्दैन। उहाँ त अशरीरी हुनुहुन्छ। शिवको मन्दिरमा कहिल्यै शिवलाई कपडा आदि पहिराएर शृंगार गर्छन् र? कृष्णलाई, लक्ष्मी-नारायण आदिलाई कति शृंगार गर्छन्। निराकारलाई के शृंगार गर्छन्! त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले म निराकार शिवको पूजा किन गरेका थियौ? अवश्य मैले केही गरेर गएको थिएँ, त्यसैले त तिमीले पूजा आदि गर्छौ। तिमी आत्माहरू निराकार हौ— म पनि निराकार हुँ। तिमीले पुनर्जन्म लिन्छौ, मैले पुनर्जन्म लिन्नँ। मैले आएर तिमीलाई स्वर्गको, २१ जन्मको वर्सा दिन्छु। संन्यासी आदिले त घरबार छोडेर जान्छन्। तिमीले केही पनि छोड्नु पर्दैन। केवल यो अन्तिम जन्म पवित्र बनेर बाबालाई याद गर। पुग्यो। यादबाट नै तिम्रो आत्मा कञ्चन हुन्छ। आत्मालाई फलामबाट सुन पारसनाथले बनाइदिनु हुन्छ।

तिमीले नै सच्चा-सच्चा कमाई गछौं। त्यो झुटो कमाई पनि गर्दै गर, साथ-साथै यो पनि गर। कुनै पनि पाप गर्नु हुँदैन। सर्जन त एक हुनुहुन्छ। हरेकको कर्मको हिसाबको बिमारी आ-आफ्नो छ। बाबा सँग कसैले सोधे भने तुरुन्तै बताउनु हुन्छ यसो-यसो गर। एक बाबाले नै कर्मातीत अवस्थामा लैजानु हुन्छ। यो हो अविनाशी सर्जनको मत। हरेकका जुन-जुन बन्धन छ, उनीहरूले आएर सोध। बच्चीहरूले त पतिलाई भूँ-भूँ गरेर साथमा लिएर आउँछन्। उनलाई सम्झाउँछन्— पवित्र नबनी स्वर्गमा जान सक्दैनौं। मर्नु त सबैले पर्छ। यो पनि समझको कुरा हो। मृत्युलोकको यो अन्त्य हो। यो हो संगम। अमरलोकको स्थापना भइरहेको छ। अहिले हामी बाबाको बनेर वा ब्राह्मण बनेर फेरि देवता बन्छौं। फेरि क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र बन्छौं। यो मन्त्र कति राम्रो छ फेरि पनि तिमीले भुल्छौ। योगमा रहेनौ भने जो ६३ जन्मको पापको बोझ शिरमा छ, त्यो कसरी भस्म हुन्छ। गंगाको पानीबाट पाप कहाँ धोइन्छ? पाप आत्मामा लागेको हुन्छ। पापात्मा, पुण्यात्मा भनिन्छ नि। त्यसैले तिमी आत्माहरूलाई पावन बन्ने इन्जेक्शन चाहिन्छ। त्यो इन्जेक्शन पतित-पावन बाबाको पासमा मात्रै छ, अरू कसैको पासमा यो इन्जेक्शन छैन। त्यसैले सबै पुकार्छन् हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर हामी पतितहरूलाई ज्ञान इन्जेक्शन दिनुभयो भने हामी पावन बन्छौं। अब बच्चाहरू यात्रामा त रहनु पर्छ नि। उठ्दा-बस्दा सधैं यात्रामा रहनुपर्छ। बाबा र घरलाई याद गर्नु भन्ने कमाई जम्मा भइरहने छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) साक्षी भएर हरेक पार्टधारीको पार्ट हेर्नु छ। बाबाबाट २१ जन्मको वर्सा लिनको लागि पूरा पुरुषार्थ गर्नुपर्छ।
- २) आत्मालाई कञ्चन बनाउनको लागि यस अन्तिम जन्ममा पवित्र बनेर बाबालाई याद गर। सच्चा कमाई गर।

वरदानः— मास्टर सर्वशक्तिमान्को स्मृतिद्वारा सबै हलचललाई मर्ज गर्ने अचल-अडोल भव

जसरी शरीरको कर्तव्य इमर्ज रहन्छ, त्यस्तै ब्राह्मण जीवनको कर्तव्य इमर्ज रहोस् र त्यसको हर कर्ममा नशा भयो भने सबै हलचल मर्ज हुन्छ र तिमी सधैं अचल-अडोल रहनेछौ। मास्टर सर्वशक्तिमान्को स्मृति सदा इमर्ज भयो भने कुनै पनि कमजोरीले हलचलमा ल्याउन सक्दैन किनकि उनीहरूले हरेक शक्तिलाई समयमा कार्यमा लगाउन सक्छन्, उनको पासमा कन्ट्रोलिंग पावर हुन्छ त्यसैले संकल्प र कर्म दुवै समान हुन्छन्।

स्लोगनः— नाजुक परिस्थितिमा आत्तिनुको सट्टा त्यसबाट पाठ पढेर स्वयंलाई परिपक्व बनाऊ।